

των. Ὁ περίπλους ἑλληνικῶν πολεμικῶν πλοίων ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς λιμέσιν ἰδέας δι' ἐνταῦθα εἶνε χρησιμώτατος.

Ἄστηρ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΕΝ ΘΡΑΚῃ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Φιλιππούπολις, 20 Αὐγούστου.

Ἰπὸ τοὺς πρόποδας τῆς Ροδόπης, ἐν τῷ μέσῳ κοιλάδος στενῆς, διαρροομένης ὑπὸ ποταμοῦ, κεῖται ὁ Στενήμαχος, πόλις ἀρχαιοτάτη, κατοικηθεῖσα ἐπὶ Περικλέους ὑπὸ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἰστιεῶν ἀποίκων τῶν Ἀθηναίων.

Ἡ κοιλάς, ἐν ἣ ὁ Στενήμαχος κεῖται, εἶνε στενωτάτη, πλὴν μαγευτικῆ.

Ὁ διαρρέων αὐτὴν ποταμὸς ἀκούεται μακρόθεν ἕνεκα τῆς ἀντιστάσεως, ἣν εὐρίσκει, ῥέων ἀνά μέσον τῶν ὄρεων ἀφρόεις καὶ ἠχῆεις.

Πορευόμενός τις πρὸς τὴν πόλιν ταύτην καὶ βλέπων μακρόθεν τὰς καταφύτους τῶν ὄρεων κλιτύας ὑπὸ ἀμπέλων, ἐννοεῖ ὅτι μεταβαίνει εἰς μίαν ἐκ τῶν πολλῶν πατρίδων τοῦ Βάκχου, ἐνθα πολλαὶ θυσίαι καὶ ἑορταὶ κομίζονται λίαν συχνὰ πρὸς τιμὴν του.

Ὅπου ἂν στραφῇ τις, οὐδὲν ἄλλο βλέπει ἢ ἀμπελώνας. Οἱ οἶνοι τοῦ Στενημάχου εἶνε τῶν ἀρίστων καὶ γενναιοτάτων τῆς Θράκης.

Ἐχει πρὸς τούτοις ἡ πόλις αὕτη καὶ τὴν ἀρχαιολογικὴν τῆς ἀξίαν διότι τῆδε κἀκεῖσε ἀνακαλύπτονται λίθοι ἢ ἐπιγραφαὶ ἀρχαῖαι, τῆς ρωμαϊκῆς ἢ βυζαντινῆς ἐποχῆς.

Πρὸ πάντων ἐπὶ τινος λόφου, πρὸς τὰ νότια τῆς πόλεως κειμένου, σῴζεται πυργίσκος, σχεδὸν ὀλόκληρος Καλὸς ὑπὸ τῶν κατοίκων καλούμενος, λαβῶν ὄλους τοὺς μετασχηματι-

σμούς, οὓς ὑφίστανται τὰ τοιαῦτα κτίρια, ἕνεκα τῆς ὑπερῆχουσας τῶν διαφόρων κατὰ καιροὺς θρησκευμάτων. Διατηροῦνται ἐτι ἐπὶ τῶν τοίχων του εἰκόνες ἁγίων, ὥστε καὶ οὗτος ἀπὸ πύργου καὶ οἰκῆματος πολεμιστῶν αἰμοχαρῶν ἐγένετο ναὸς τῆς Ἀειπαρθένου καὶ οἴκος τοῦ Θεοῦ τῆς εἰρήνης.

Τοιαῦται αἱ ἀλλοιώσεις τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Πρὸς τὰ νοτιοανατολικά τῆς πόλεως, ἐν ἀποστάσει δύο ὥρων περίπου, κεῖται ἡ Μονὴ τῆς Παναγίας τοῦ Βατοκόβου, κτισθεῖσα ἐν ἔτει 1084 ἐπὶ Ἀλεξίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ, αυτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου.

Δύο ἀδελφοὶ Ἰβήρες, Γρηγόριος καὶ Ἀπάσιος Πακουριάνοι, ὧν ὁ μὲν σεβαστὸς καὶ μέγας Δομέστικος τῶν Σχολείων, ὁ δὲ μέγας Μάγγιστρος τῆς Ἀνατολῆς, ὄντες ἐν μεγίστῃ τιμῇ παρὰ τῷ εἰρημένῳ βασιλεῖ, ἐκ διαταγῆς τούτου, κατεπολέμησαν τοὺς Πατινάκας, βασιλεῖς τῆς Βλαχίας καὶ Μολδαβίας, μετὰ τὴν νίκην δὲ παραιτησάμενοι τὴν στρατηγίαν, ἔκτισαν τὴν Μονὴν, πρῶτοι οὗτοι ἐν αὐτῇ μονάσαντες μετὰ τινῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀπομάχων στρατιωτῶν καὶ διὰ πολλῶν καὶ πλουσιῶν ἀναθημάτων προικίσαντες, ὑπαγαγόντες δὲ εἰς τὴν κυριότητα αὐτῆς διὰ βασιλικῶν χρυσοβούλλων πᾶσαν τὴν μεταξὺ Ἐάνθης καὶ Στενημάχου χώραν καὶ ἄλλα τινὰ μέρη ἐν Μακεδονίᾳ, ὡς ἱστορεῖ τὸ ἐν μεμβράνῃ τρίγλωσσον τυπικὸν τῆς Μονῆς ταύτης, γεγραμμένον ἑλληνιστί, ἰβηριστί καὶ ἀρμενιστί.

Ἰψοῦται ἐν τῷ μέσῳ δάσους, ὡς γίγας. Δρυὲς προαιώνιοι, καταθέλωσι τὸν ἑδοιπόρον διὰ τοῦ ἡδίστου ψιθυρισμοῦ των. Ὁ εἰσερχόμενος ὑπὸ τὴν παχεῖαν αὐτῶν σκιάν, πατῶν τὸ πάντοτε χλοάζον ἔδαφος, ὅπερ οὐδέποτε σχεδὸν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου βλέπουσι, καὶ ἀκούων τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον τῶν δρυῶν, πευκῶν καὶ ἄλλων δένδρων ψιθυρον, καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀόριστου τινὸς αἰσθήματος.

Ἄφεται ὁ νοῦς αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀρχαιότητα καὶ νομίζει

— ὦ! ὦ! ἡ παραφροσύνη! εἶπεν οὐχὶ δὲν θέλω νὰ γίνω παράφρων!

Ἄφρωνος ρίγος τρόμου κατέλαβεν ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος του καὶ ἔρρηξε γέλωτα ὄξυν, παράδοξον, ὅμοιον τῷ κρότῳ σιδήρου ριιζομένου.

— Ἐγὼ ν' ἀποθάνω! νὰ φονεuthῶ ἐγὼ! ἀνέκραξε, δὲν βαρύνεσθε; Πιστεύουσι τοῦτο οἱ ἡλίθιοι! . . . Δὲν θέλω ν' ἀποθάνω, θέλω νὰ ζήσω. . . Θέλω νὰ ὑπερασπίσω ἑμαυτὸν, νὰ παλαίσω μάλιστα, ν' ἀντιπαλαίσω μέχρι τέλους! . . . Ἄς τρέμωσιν ὅλοι! νομίζουσι ὅτι με κρατοῦσιν! ἄ! ἄ! ἄ! Πῶς εἶμαι ὑπὸ τὴν διάκρισίν των! ἄ! ἄ! ἄ!

Καὶ ἐκ νέου ἔρρηξε τὸν ὄξυν παράδοξον νευρικὸν γέλωτα.

— Μέλλω νὰ φύγω, ὑπέλαβε, νὰ διέλθω τὸ μεθόριον· εἶμαι ὁ βαρόνος Δεσιμαίτζ· με γνωρίζουσι πανταχοῦ θὰ εὐρω φίλους. . . Ναι, αὐτὸ, αὐτὸ, νὰ φύγω, νὰ φύγω. . . Δύναμαι, ἔχω χρυσοῦν!

Ἐτρεξεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, τὸ ὁποῖον ἠνέφξεν. Ἐπὶ θηκίου τινὸς ὑπῆρχε δωδεκάς τραπεζιτικῶν γραμματίων καὶ τέσσαρες κύλινδροι χρυσοῦ.

Μετὰ ὀρμῆς καὶ πυρετώδους χειρὸς κατέλαβε τοὺς κύλινδρους, οὓς ἔθεσεν εἰς τὰ θυλάκια τῆς περισκελίδος αὐτοῦ· εἶτα τὰ τραπεζιτικὰ γραμματία, τὰ ὅποια ἔβαλε, διπλῶν αὐτὰ ἐν τῇ παλάμῃ του, ἐν τῷ πλαγίῳ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἠνωρθώθη ἐκβάλλων ἀγρίαν φωνήν.

(ἀκολουθεῖ)

Οὐδεὶς ἠκούετο πλέον θόρυβος εἰς τὸ μέγαρον. Οἱ ὑπρέται θὰ κατεκλίθησαν καὶ κοιμῶνται.

Ὁ Ραοὺλ ἔλαβε τὸ πιστόλιον, ἔθετο τὸν σωλῆνα μεταξὺ τῶν ὀδόντων καὶ ὀρθὸς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ὥρολογίου ἀνέμενεν ἔτοιμος νὰ πυροβολήσῃ.

Ἀφοῦ ἐγκατέλειπεν αὐτὸν ὁ υἱὸς του, ὁ βαρόνος ἔμεινεν ἀκίνητος, ὡς ὀλότμητος λίθος, τὴν κεφαλὴν ἔχων φλεγομένην, ἐν καταστάσει παντελοῦς ἐκλύσεως. Τοῦτο διήρκεσε τέταρτον τῆς ὥρας.

Πάραυτα δύο φλόγας ἐξέπεμψαν οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ ὤρμησεν ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου ἐκβάλλων εἶδος μυκηθμοῦ. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἦσαν ἠνωρθωμέναι, ἡ συστολὴ τῶν χαρακτηριστικῶν του καθίστων αὐτὸν ἐτι φρικαλεώτερον καὶ πάντων τῶν μυῶν μηκνομένων ἢ συστρεφομένων ἦν ἀπαίσιος.

Ἡ μανία κατελάμβανεν αὐτὸν, ἡ σκέψις διέφρευγε καὶ ἦν ἀδύνατον ν' ἀνακτήσῃται αὐτὴν. Δύσσα ἀγρίου θηρίου ἐνεφαίνετο ἐν τῷ φοβερῷ καὶ παραφόρῳ βλέμματί του.

Περιεστράφη περὶ τὸ δωματίον, τὰς συνεσταλμένας χεῖρας ἔχων ἐπὶ τοῦ μετώπου, δι' ὧν ἐπίεζε τὰς φλέβας, ὑπὸ τὰς ὁποίας τὸ αἷμα συνέρρεεν· εἶτα τὰς διηύθυνε ταῦς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ ἐκκρεμὲς καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν παρετήρησε τὸν ὥροδείκτην καὶ λεπτοδείκτην.

αίφνης, ὅτι εὐρίσκειται ἐν τῷ μαντεῖο τῆς Δωδώνης, ἐνθα αἱ ἱεραὶ Πελεΐαδες προέλεγον τὰ μέλλοντα.

Πανταχοῦ, ὅπου ἂν ρίψῃ τις τὸ ὄμμα, βλέπει ρυάκια ρέοντα, κρυπτόμενα ὑπὸ τὰ χόρτα καὶ πάλιν ἀναφαινόμενα.

Ὅ,τι δὲ πρὸ πάντων κοσμεῖ τὸν μαγικὸν ἐκείνον τόπον εἶνε μικρὸς τις καταράκτης, οὗ τὸ ὕδωρ καταπίπτον ἀπὸ ὕψους τριάκοντα ποδῶν, χωρίζεται εἰς δύο, ἐξ οὗ καὶ βυζιὰ τῆς Παναγίας καλεῖται ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου, εὐρισκομένου ἐν τῷ ἱερῷ ἐκείνῳ χώρῳ μεταρριούται εἰς τὸν ὕψιστον Ὄν, ὅπερ μετὰ τοσαύτης ἀρμονίας καὶ κάλλους καθωρῶϊσε τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του!...

Ἀκούει τὸν ἦχον τῶν κωδωνῶν τῶν βοσκομένων ποιμνίων, ὃν ἐπαναλαμβάνει ἡ ἀτυχῆς τοῦ Ναρκίσσου ἐρωμένη.

Ἀκούει τὸν κρότον τοῦ πελέκειος, πίπτοντος ἐπὶ προαιωνίου δρυός, ἥτις ἐπιτελέσασα τὰ λοιπὰ αὐτῆς καθήκοντα, μέλλει νὰ ἐπιτελέσῃ καὶ τὸ ἔσχατον. Ἀφοῦ ἐσκίασεν, ἐδρόσειεν, ἐκόσμησε πρῶτον, ἤδη ὀφείλει νὰ θερμάνῃ.

Βλέπει ἐργαζομένους εἰς τὰς ἀνηκούσας τῆ Μονῆ ἀμπέλους καὶ γαίας γέροντας καὶ σεβασμίους μοναχοὺς, κύπτοντας ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ χρόνου καὶ τῶν ἐτῶν, ἢ νεανίας, ὧν τὸ εὐχάρι καὶ νεαρὸν μέτωπον ἠροτρίασε παρακαίρως ἢ ὀδύνη καὶ ὁ πόνος.

Βράχοι ἀπότομοι, ἀπορρώγες, δρῦς πανάρχαιαι, ὧν αἱ κορυφαὶ ἀπόλλυνται ἐντὸς τῶν νεφῶν καὶ συνομιλοῦσιν, οὕτως εἰπεῖν, μετ' αὐτῶν, κεῖται ἐν τοῖς πέριξ.

Ἀκούεται ὁ μυστηριώδῃ ψήφους τῶν δρυῶν καὶ πευκῶν, διακοπτόμενος ὑπὸ τῶν ἀσμάτων τῶν πτηνῶν.

Ἡ πόα φαίνεται ὡς μηδέποτε πατηθεῖσα ὑπὸ ποδὸς ἀνθρώπου.

Μόλις διὰ τῶν πυκνοτάτων φυλλωμάτων τῶν δένδρων καὶ τῶν ἀμφιλαφῶν θόλων αὐτῶν δύναται τις νὰ ἴδῃ τὸν γλαυκὸν οὐρανόν.

Ὁ ἐρχόμενος ἐνταῦθα κατὰ πρῶτον καταλαμβάνεται ὑπὸ μυστηριώδους τινὸς τρόμου, ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ἐκείνης φρίκης, αἰσθάνεται τὰς τρίχας αὐτοῦ ὀρθομένας ἢ ριγῶς διατρέχει καθ' ὅλον του τὸ σῶμα· θαυμάζει τὸ ἄγριον, ἀλλὰ καὶ τὸ περικαλλὲς τῆς φύσεως!

Μικρὸν ρυάκιον ἀναβλύζον ἐκ τινος παρακειμένου σπηλαίου, καταπίπτει ἐλισσόμενον διὰ μέσου τῶν βράχων καὶ τῶν πετρῶν καὶ σχηματίζον μικροὺς καταράκτας.

Κατὰ τὸν ροῦν σύρει μεθ' ἑαυτοῦ τὰ παρακείμενα μικρὰ λιθάρια, ἅτινα ἐξολισθαίνοντα ἀποτελοῦσιν ἦχον εὐάρεστον, συνοδεύοντα τὸν μορμωρισμὸν τοῦ ρυακίου.

Μουσικῆ, ἣν ἐπ' ἀπειρον ἕκαστος ἐπιθυμεῖ ν' ἀκούῃ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς θέσεως ταύτης ὑπάρχει λεκάνη κανονικωτάτη, ὡς ὑπὸ χειρὸς ἀνθρώπου ποιηθεῖσα.

Τίς οἶδεν, ἂν ἄγιός τις ἐρμητίης τὴν ἀνώρυξεν.

Ἐν αὐτῇ χεῖται τὸ ρυάκιον, καὶ πάλιν ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους ἐκβάλλει, καταπίπτον τοῦ ὄρους. Τὸ ὕδωρ αὐτῆς εἶνε διαυγέστατον καὶ ψυχρότατον, ὃ δὲ πυθμὴν τῆς φαίνεται πλήρης πετραδίων ποικίλων χρωμάτων.

*

Ἡ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ τῆς Παναγίας τοῦ Βατοκόβου τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, 15 Αὐγούστου, ἐτέλει τὴν ἐπέτειον αὐτῆς ἑορτήν.

Ἡ τοῦ ἔτους τούτου ἑορτὴ ἦτο ἐκ τῶν σπανίων ἐπὶ τῇ μεγάλῃ συρροῇ ἐξ ὅλων σχεδὸν τῶν μερῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, τὸ δὲ περιεργότερον ὅτι τὰ ὀκτῶ δέκατα τοῦ πλήθους ἦσαν Βούλγαροι. Εἶνε περιεργὸς ἡ θρησκευτικὴ αὕτη ἐκδήλωσις τῶν κατοίκων καὶ ὁ τρόπος αὐτῆς. Παντα-

χόθεν προσέρχονται χωρικοὶ, ὃ μὲν κομιζὼν χρήματα, ἄλλος ἱππάριον, ἄλλος ἡμίονον, ἄλλος καπόταν, ἕτερος πρόβατον ἢ ἀγελάδα, ἄλλος ζεῦγος μαλλίνων καλτσῶν, λαμπάδας, κηρὸν.

Πολλοὶ κατεβλήθησαν προσπάθειαι παρὰ τῶν Βουλγάρων ὅπως καὶ κατὰ τὸ εἶος τοῦτο ἀποτύχῃ τὸ προσκύνημα. Πάντες οἱ διδάσκαλοι τῶν χωρίων ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, ὅπως παρεμποδίσωσι τοὺς χωρικοὺς, συμβουλευόντες αὐτοὺς καὶ μεταβῶσιν εἰς βουλγαρικὸν τι μοναστήριον, κείμενον καὶ αὐτὸ πλησίον τοῦ Στενημάχου. Οἱ χωρικοὶ ἀφέλως ἀπήντων ὅτι γινώσκουσι τὸ βουλγαρικὸν μοναστήριον, ἀλλ' ἔχουν τάξιμον νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Παναγίαν. Ἄλλοτε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐτίθετο ἡ ἀστυνομία εἰς ἐνέργειαν πρὸς παρεμπόδιση τῶν χωρικῶν, ἐφέτος ἐτέθησαν οἱ διδάσκαλοι. Ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ λείψωσι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ ἀγρίου φανατισμοῦ!

Αἱ πρόσοδοι τοῦ Μοναστηρίου ἐφέτος ἦσαν ἀνάλογοι τοῦ συρρέσαντος πλήθους. Ἐμαθον ὁμῶς μετὰ μεγίστης μου λύπης ὅτι τὰ ἔσοδα αὐτοῦ διαχειρίζονται ἐλαττωματικώτατα.

Τὸ οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, εἰς ὃ ὑπάγεται ἀπ' εὐθείας ἡ Μονή, καθὼ Σταυροπηγιακῆ, δεόν νὰ λάβῃ σύντονα μέτρα πρὸς καλὴν χρῆσιν τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας, διότι πολλὰ ἀγαθὰ δύνανται νὰ συντελεσθῶσιν ὑπὲρ τῶν σχολειῶν ἰδίᾳ τῆς Τοπαρχίας, ὥστε νὰ μὴ ἀναγκάζωνται αἱ κοινότητες νὰ καταφεύγωσι ἀλλαγῇ ζητοῦσαι συνδρομὰς, αἵτινες οὕτω θὰ διατίθενται ὅπου ἀληθῶς ὑπάρχουσιν αἱ ἀνάγκαι.

Δύο ἡμέρας διέτριψαν εἰς τὸν Στενημάχον, καθ' ἃς ἐνόμιζον ὅτι βαρεῖα πέτρα ἤρθη ἐκ τοῦ στήθους μου. Ἀνέπνευσα ρωμηροσύνην! Ἡ ἐνθερμος φιλοπατρία τῶν στενομαχιτῶν ἀνεγείρει λαμπρὰν Κεντρικὴν Ἑλληνικὴν Σχολὴν ἐπὶ ἐξέχοντος βράχου, ὀπίθεν, ὡς ἀπὸ Ἀκροπόλεως, φαίνεται μακρόθεν ἡ Σχολή, τάχιστα περατουμένη. Φαντάσου τὴν ἀνέκφραστον ἠδονὴν μου, βλέποντος τέσσαρας ἑλληνικὰς σημαίας κομψὰς, κυματιζούσας μετὰ τὴν πρωϊνὴν αὔραν ἐπὶ τῆς στέγης τῆς Σχολῆς, καὶ ἐκεῖνο τὸ ἀρμονικὸν πᾶτ, πᾶτ, ὁπερ ἀποτελεῖται ἐπὶ τὸ γλαυκόλευκον ὕφασμα κινούμενον ὑπὸ τοῦ Ροδοπέιου ἀνέμου.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλ' ἀνοιχθέντος καταλόγου καὶ ὑπὲρ τοῦ Παρθενωγωγείου, εἰσεπράχθησαν 1500 λίραι περίπου, ἀκριβῶς δὲ τὴν παραμονὴν τῆς Παναγίας, συνελθοῦσα ἡ δημογεροντία συνεσκέπτετο περὶ ἐξευρέσεως ἄλλων 309 λιρῶν, ἀναγκαιουσῶν διὰ τὸν αὐτὸν σκοπόν. Ἀληθῶς λαμπρὰ ἀντιπροσωπεύει τὸν ἐνταῦθα ἑλληνισμὸν ὁ Στενημάχος!

Χθὲς τὴν νύκτα ἐωρτάσθη μετὰ τινος ἐπισημότητος ἡ εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασις τοῦ Σουλτάνου. Πάντες οἱ ὀθωμανικοὶ μιναρῆδες ἦσαν φωταγωγημένοι διὰ τῶν συνήθων κανδυλίων, τὰ δημόσια καταστήματα καὶ τὸ δημαρχεῖον. Ἐν τῷ δημαρχιακῷ κήπῳ ἐπαιάνισεν ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ μέχρι βαθείας νυκτός, ἐφάνησαν δὲ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ Μουσουλμάνοι μετὰ τὰ καλά των καὶ ὀθωμανίδες μετὰ τοὺς φερετζέδες των. Ἄλλοτε αἱ τηλεγραφικαὶ διαταγαὶ τῆς Πύλης περὶ τῆς τελέσεως τῆς σουλτανικῆς ἑορτῆς ἐρρίπτοντο εἰς τὰ ἀρχεῖα μετὰ μόνον τὸ σχόλιον Μπόσιακα! νῦν ἐκτελοῦνται κατὰ γράμμα. Ἀρὰ γε προέρχεται τοῦτο ἐκ τῆς μεταβολῆς τῆς πολιτικῆς, ἣν κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας βλέπομεν τελουμένην ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου, ἢ διότι προσεγγίζει ἡ λῆξις τῆς πενταετίας τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ;..

Ἐβρος